

[Marius Sørensen.]

støttelsen ikke kan strække til til det daglige behov. I denne tid oplever vi jo desværre en meget væsentlig prisstigning på livsfornödenheder, et forhold, som gør det yderligere vanskeligt for disse medborgere at få understøttelsen til at strække til. Der er således, ved siden af det rent menneskelige ønske at komme de vanskeligt stillede til hjælp, en stærk saglig begrundelse for det fremsatte lovforslag.

Jeg vil gerne anføre, at forslaget også tager hensyn til arbejdsløse ikke-forsørgere — og det må hilses med stor tilfredshed —, idet denne gruppe forsikrede ved arbejdsløshedslovens revision i vinteren 1945—46 mistede adgangen til at få udbetalt huslejhjælp, hvilket efter min opfattelse var meget forkert.

Hvad angår selve lovforslagets indhold, kan jeg nøjes med nogle korte bemærkninger. Forslaget er bygget op efter ganske tilsvarende retningslinier som de tidligere vedtagne love og lovanordninger om ydelse af brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede ledige, og dets indhold vil i så henseende være det høje tings medlemmer bekendt fra tidligere behandlinger. Det er den enkelte kasses ledelse, der træffer beslutning om at bringe loven i anvendelse, og hjælpen kan som alt nævnt af den højtærede minister udbetales til alle de arbejdsledige, som i tiden fra 1. december 1949 til 31. marts 1950 har været eller vil blive afkontrolleret som ledige i 40 dage. Og angående hjælpens størrelse er det også nævnt af den højtærede minister, at man er nået frem til, at brændselshjælpen på henholdsvis 60 og 40 kr. skal give adgang til at købe det samme kvantum brændsel som de beløb, der var fastsat i de tidligere love og lovanordninger.

Efter de erfaringer, man har med de tidligere ordninger, er der næppe tvivl om, at alle arbejdsløsheds-kasser ønsker at yde deres arbejdsløse medlemmer denne i øjeblikket hårdt tiltrængte håndsrækning, som brændselshjælpen må siges at være. Imidlertid vil der være en del kasser og deriblandt arbejdsmændenes kasse, som på grund af deres hårdt anspændte økonomi ville være afskåret fra at træffe beslutning om ydelse af brændselshjælp, simpelthen fordi de ikke har økonomiske midler til at udrede en sådan hjælp. Det er derfor med særlig glæde, jeg har bemærket, at der i henhold til forslaget § 2 åbnes adgang til at yde de vanskeligt stillede arbejdsløsheds-kasser hel eller delvis dækning for deres udgifter til brændselshjælpen. Den

samlede udgift er, som også nævnt af den højtærede minister, anslået til 7,6 mill. kr., hvoraf arbejdsmændenes kasse for sit vedkommende vil komme til at udrede de ca. 5,6 mill. kr. Jeg vil derfor gerne på mit partis vegne give fuld tilslutning til, at det beløb, der af statskassen stilles til rådighed for socialministeren til fordeling blandt vanskeligt stillede arbejdsløsheds-kasser, sættes til 6 mill. kr.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling her i tinget.

Melchior Kjeldsen: Det foreliggende lovforslag kan det ved første øjekast se ud til at være ganske naturligt at fremsætte her, i særdeleshed hvis man tager i betragtning, at det har været gennemført 3—4 gange før. Det er heller ikke sådan, at jeg mangler sympati for de mennesker, som er kommet i nød, og som ikke har noget at fyre med i vinter. Men kommunerne har jo en lovfæstet ret til at give brændselshjælp til alle, som trænger til det, og derfor føler jeg, at det er mere retfærdigt og mere naturligt, at alle, som er i nød, stilles lige overfor loven i dette tilfælde, så at det ikke er nødvendigt at have fagforeningsbogen i lommen for at få denne brændselshjælp, men man fordeler den til alle, som er i nød i den samme situation, så meget mere som loven ifølge kommentarerne til lovforslaget skal efterfølges af en bevilling netop til arbejdsmændenes arbejdsløsheds-kasse, fordi de ikke er i stand til selv at udrede dette beløb igennem deres forsikring. Jeg kan med denne begrundelse ikke anbefale at medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Bouet: Når man skal tage stilling til et forslag som det foreliggende, der tilsigter at komme et udsnit af befolkningen til hjælp i en vanskelig økonomisk situation, er det ikke unaturligt, at man stiller sig selv det spørgsmål, om der nu ikke er andre dele af befolkningen, der i lige så høj grad fortjener, at der fra det offentliges side rækkes dem en hjælpende hånd, og jeg mener, at det er der, men det er en masse, der ikke er organiseret, og som der derfor ikke tages det samme hensyn til som dem, det her drejer sig om. Lad mig nævne de mennesker, der ved flid og sparsommelighed har sparet en lille kapital sammen, af hvis renter de må leve. Disse småborgere — småkapitalister er vel et uartigt ord — får jo ikke dyrtidstillæg, og den ødelagte krone medfører, at